

До разжареното огнище бѣха наредени грънци съ бои, а на веригата висѣше черенъ котелъ, пълень съ вода. Вуйна донесе отъ зимника две кошници яйца и ги сложи предъ баба, която седѣше на трикрако столче. Дѣдо бѣ приклекналь до огнището и сбутваше главнитѣ. Баба почна да брои яйцата.

Като преброи до триста, дѣдо се обади:

— Е, стига толкова. До година Господъ да наспори повече!

— Хайде сега да измиемъ яйцата едно по едно! — рече баба.

Вуйна сложи котли съ вода, донесе кърпи и сама седна до насъ да мие яйца. Приказвахме, смѣххме се, избирахме, кое яйце ще бжде найякото.

Вуйна донесе прѣсна вода, изплакна яйцата и заедно съ баба почнаха да ги турятъ въ

черния котелъ, гдето стипцосаната вода вече кипѣше.

Скоро тепсиитѣ се напълниха съ чисти сварени яйца. Баба запали свѣщъ и се прекръсти три пжти.

— Дай, Боже, до година пакъ да срѣщаме червено яйце!

— Аминь! — отговори ѝ вуйна, прекръсти се, взе отъ баба запалената свѣщъ, отиде въ одаята и запали кандилото.

— Сега, деца, излизайте навънъ, че ще боядисватъ яйцата! — покани ни баба.

— Нека погледаме, бабо! — замолихме ѝ се.

— Ако гледате, нѣма да бждатъ благословени яйцата.

Дѣдо се надигна.

— Хайде, всѣка работа не е за деца! — рече твърдо той, като излизаше навънъ.

Вратата се затвори следъ насъ. Вжщци останаха да вапсатъ яйцата баба и вуйна. Излѣзохме на пжтя, играхме, тичахме, ходихме до кладене-